

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 16. studenoga 2016. **[Multimedia]**

Strpljivo podnositi dosadne i neugodne osobe

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnju katehezu posvećujemo jednom djelu milosrđa koje svi jako dobro poznajemo, ali koje možda ne provodimo u djelo kako bismo trebali: strpljivo podnositi one koji nam dosađuju. Svi smo mi jako dobri u prepoznavanju prisutnosti koja može biti neugodna: to se događa kad susretnemo nekog na ulici ili kad primimo telefonski poziv... Odmah pomislimo: "Dokad ću više morati slušati žalopojke, naklapanja, molbe ili hvalisanja te osobe?" Događa se katkad da se među onima koji nam dosađuju nađu i nama bliske osobe: ima ih među rodbinom; ni na radnom mjestu ih ne nedostaje; pa čak ni u svoje slobodno vrijeme nismo slobodni od njih. Što nam je činiti s dosadnim osobama? Ali i mi smo mnogo puta drugima dosadni. Zašto je među djela milosrđa uvršteno i ovo: strpljivo podnositi dosadne osobe?

U Bibliji vidimo da i sam Bog mora biti milosrdan kako bi podnosio pritužbe svog naroda. U Knjizi Izlaska, na primjer, narod je zaista nepodnošljiv: prvo plače da je rob u Egiptu i Bog ga oslobađa; zatim se, u pustinji, žali da nema što za jesti (usp. 16, 3), pa Bog šalje prepelice i mǎnu (usp. 16, 13-16), ali unatoč tome žalopojke ne prestaju. Mojsije je posredovao između Boga i naroda, i on sam je poneki put dosađivao Gospodinu. Ali Bog je bio strpljiv a tako je naučio i Mojsija i narod također toj bitnoj dimenziji vjere.

Spontano se javlja dakle prvo pitanje: obavljamo li ikad ispit savjesti kako bismo vidjeli nismo li, katkad, i mi sami možda dosadni drugima? Lako je upirati prstom na nedostatke i slabosti drugih, ali trebamo naučiti staviti se u njihov položaj.

Pogledajmo prije svega Isusa: koliko je samo strpljenja morao imati u tri godine svojega javnog života! Jednom ga je tako dok je bio na putu sa svojim učenicima zaustavila majka Jakova i Ivana, koja mu je rekla: "Reci da ova moja dva sina u tvome kraljevstvu sjednu uza te, jedan tebi zdesna, drugi slijeva" (Mt 20, 21). Mama je dakle "lobirala" za svoje sinove – ta mama je! Isus i tu situaciju koristi da pruži temeljnu pouku: njegovo kraljevstvo nije kraljevstvo moći i slave, nije poput zemaljskih kraljevstava, nego kraljevstvo služenja i sebedarja drugima. Isus nas uči da uvijek

smjeramo na ono bitno i gledamo šire, kako bismo odgovorno preuzeli svoju misiju. Ovdje bismo smo mogli uočiti odjek drugih dvaju duhovnih djela milosrđa: grešnika pokarati i neuka poučiti. Pomislimo na veliki trud koji može iziskivati pomaganje ljudima da rastu u vjeri i životu. Tu mislim, na primjer, na katehete – među kojima ima mnogo majki i redovnica – koji posvećuju svoje vrijeme poučavanju djecu temeljnim postulatima vjere. Koliko truda! Posebno kad bi se djeca radije igrala nego slušala katekizam!

Pratiti osobu u potrazi za onim bitnim je lijepo i važno, jer time postajemo dionici radosnog doživljaja iskustva smisla života. Često se dogodi da susretnemo osobe koje se zadržavaju na površnim, prolaznim i trivijalnim stvarima; ponekad to čine zato što nisu susreli nikoga tko bi ih potaknuo na traženje nečega drugoga, da cijene prava blaga. Poučiti nekoga da gleda na bitno je presudna pomoć, posebno u svijetu kao što je naš koji kao da se izgubio na svome putu i poveo se za kratkotrajnim zadovoljstvima. Naučiti otkrivati što Gospodin želi od nas i kako možemo na to odgovoriti znači hoditi pravim putom na kojem rastemo u svom pozivu, putom istinske radosti. Tako Isusove riječi upućene Jakovljevoj i Ivanovoj majci, a onda i cijeloj skupini učenikâ, pokazuju kako izbjeći zavist, častohleplje i laskanje, ta iskušenja koja uvijek vrebaju, pa i među nama kršćanima. Potreba za savjetovanjem, opominjanjem i poučavanjem ne bi nas trebala dovesti do toga da se osjećamo nadmoćnima nad drugima, nego nas prije svega obvezuje da uđemo u sebe te se preispitamo jesmo li mi sami dosljedni u onom što tražimo od drugih. Ne zaboravimo Isusovih riječi: "Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš? " (Lk 6, 41). Neka nam Duh Sveti pomogne da budemo strpljivi u podnošenju i ponizni i jednostavni u savjetovanju.

Apel Svetog Oca

Sljedeće nedjelje, 20. studenog, slavi se Međunarodni dan dječjih prava. Apeliram na savjest sviju: na savjest sviju, institucijâ i obitelji, da djeca uvijek budu zaštićena i da se za njihovu dobrobit borimo, kako ne bi upala ni u kakav oblik ropstva, novačenja u oružane skupine i zlostavljanja. Želja mi je da međunarodna zajednica bdije nad njihovim životom, kako bi se svakom djetetu zajamčilo pravo na izobrazbu, kako bi njihovo odrastanje bilo vedro te da na budućnost gledaju s povjerenjem.